ទញ្ញ៉ែស៊ើ សើរ ពុម

រឿងមនុស្សជីកដំឡូង

រៀបរៀងដោយៈ លោក បេច យេក

រូបភាពដោយៈ លោក សុភាព

IC អង្គការ សហការ

ទ០០៩អស

សៀវភៅរឿងព្រេងនិទានអំពី " មនុស្សជីកដំឡូង"

របស់ជនជាតិទំពួន ខេត្តរតនគីរី

បោះពុម្ពលើកទី៣ ចំនួន ១៥ ក្បាល

ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ២០១០

បើចង់បានពតិមានបន្ថែមទៀត

សូមទាក់ទងមកតាមអាសយដ្ឋានខាងក្រោមនេះ ៖

អង្គការសហការអន្តរជាតិកម្ពុជា (ICC)

P.O BOX 612

ភ្នំពេញ កម្ពុជា

Tel : 092 469 934

ឬ

P.O BOX: 890003

បានលុង ខេត្តរតនគីរី

Tel : 075974029

E-mail: ":ride.pm@icc.org.kh" ride.pm@icc.org.kh

A folk tale written in Tampuan language of Ratanakiri province,Kingdom of Cambodia. third printing,15 copies, December.2010. For more information or copies contact the address above.

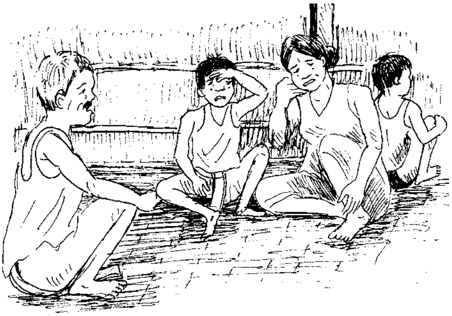

សើគ ពែ ទី ខាប់ខ្លូ ម៉ោញ ឡ្យាឃុិត ឡ្យាំងវ៉ាញ់ ខាក់ ។ អន់ឌែ ទី គន ពៀរ ដូវ ។ គន កាម៉ាក័ ណោះ សិច តាម័ផោត គន អង់កាន់ ណោះ សិច ពៀឡ្យីគ ។

ផាឱី ដារ់ ណោះ ពឹ ម៉ៃគ អន់ឌែ ចាក ឡ្យាំ សីរ ពូម ប៉ាគ់ ព្រី អ្លាត តាម័ផោត លូ ពៀ ឡ្យីគ អ្វៃ ពឹង ហី ដឹង អន់ឌែ ពៀរ ដូវ ។ ប៉ាគ់ មង កាដារ់ តាម័ផោត កា ជៀក អុះ អ៊ែ ជឹរ ហុំ ប៉ាគ់ ទៀក ។ អន់ឌែ ប៉ប័ គន គន កា កាអ្លោន ម៉ោញ កាតុ តាម័ផោត កា ជឹរ តាវ៉ាង រ៉ុប ចៃគ តឹម ប៉ាឡ្យក័ កេះណោះ សឹត កា អន់ឌែ ប៉ាគ់ ហី ។

កេះណោះ តាម័ផៅត

ណាំង កោច ទុក ពូ

អ្លាត អុំ អ្យក់ ប៉ាឡ្វ័ះ

អ្យក់ ម៉ាមុិញ

ប្រ៉គ័ ពរ ទៀក ចៃគ គន កា អន់ កា អុះ អ៊ែ សង់ ។ ប៉ាគ់ មង កាង៉ាច ដារ់ ចិរៗ ពឹ ម៉ៃគ អន់ខៃ កា សឹត ឡ្វឹង ព្រី គ្វី ពូម ម៉ោញ អ៊ែវ ។ ពៀឡ្វីគ ផា ៖ «មើគ ! ដារ់ អា ញឹន ប្រ៉គ័ ពរ ម៉ោញ កគ័ លូ សាន់តុក កា ម៉ោញ កាតុ សា ផឹគ ចាអឹះ» ។ មើគ អ៊ែ ផា «យើយ ! មួត កាឡ្វីស មួត កាញ់ អា ទី ពរ ទី សាអ្លឹង សា ផឹគ ដឹង អន់ខៃ អូ កាចាំង កា ពឹ អូ កាចាំង កា ម៉ៃគ ។

តាម័ផៅត តើល ផា ៖ សឿ ញ៉ា កាអ៊ែ មើគ ពរ ឡ្វឹង ចំ ចឹង ទី ម៉ោញ កគ័ ? មឹង ទុក ពូ អ្លាត អាញ់ ទូញ អុំ អ្យក់ ម៉ាមុិញ ទី ម៉ោញ ប្យិច ណោះ ហាង អាញ់ ប្រ៉គ័ ពរ ទៀក ចៃគ គន កា កាឆ្លោន ម៉ោញ កាតុ អន់ កា អ៊ែ សង់ ដារ់ អា ណោះ ។ មើគ អ៊ែ ផា ៖ អូទី អុះ អន់ដឹស អា កាឡ្វីស តាទិច ហាង ។

ពឹ អន់ខៃ ផា ៖ « ផា នីណោះ៍ ញ៉ា អន់ជីស បើ ម៉ុត តែប ទឹល អន់ជីស ផឹត ទឹល អន់ជីស ប៉ាញ៍ កេះ» ។ ទៀង ឡឹង ណោះ ផាឌី អង់អ្វាត៍ តែប កា អន់ខៃ វ៉ាង៉ាប់ ហាង ។ ផាឌី ម៉ែគ អន់ខៃ សាន់តុក ពូម សឹន កេះ ណាំង អ្លឹង ចឹង តោត ពូម ហៃ ហះណោះ អូ ប៉ប៍ ហៃ ហះអា អូ ប៉ប៍ ផាឌី អ៊ែ កាប ផា ៖ «ចំ អ្លឹង តោត ពូម ពៃ វ៉ៃ ?» គន អ៊ែ រ៉ះ ផា ៖ «ហះ អំហ្វាវ ហាង អ្លឹង ណោះ មើគ » ម៉ែគ អន់ខៃ ផា ៖ «យើយ បើ ហ្លាក់ ឡត់ មួត ប៊ិក មួត ចឹន អា ទិះ ! បើ ត្រូគ់ តែប ដោះ អាញ់ អូ កាប លូ អន់ជីស ហាន ហូង៍ អុះ » ។ កាតាំង មើគ អន់ខៃ ផា នីណោះ៍ អន់ខៃ អុះ ម៊ុ កា អង់អ្វាត៍ តែប ណាក្ត ។ ទៀង ណោះ មើគ អន់ខៃ ណោះ កា តក់ ពូម ឡឹង អុញ ។ តាម៍ផោត ផា ៖ «អូ វេ ពឹ វេ សាអ្លឹង ពរ ឡឹង ចំ ញ៉ឹន ចឹង ទិ ម៉ោញ កគ៍ ? » ។

កេះ តក់ ពូម អ៊ែ ណាំង គ្រៀង ហាណោះ អូ ប៉ប័ ណាំង ហាអា អូ ប៉ប័ ង៉ាញ កាអ៊ែ ៖ «ចំ គ្រៀង ពែ វ៉ៃ ?» គន អ៊ែ ណោះ រ៉ះ ផា ៖ «តាំ ចាំងហីគ ណោះ ឡា មើគ ឡា» ។ ម៉ែគ អ៊ែ ផា ៖ «យើយ មួត តង់ មួត ទុរ អា ញ៉ា បើ ត្រគ់ តែប ដោះ ទឹល អន់ដីស ផីគ ទឹល អន់ដីស តង់ កេះ ។ ផាឌី តែប កា អន់ឌែ ប្លាក់ រ៉ាង៉ាប់ ។ តារ កាំលើ មើគ អន់ឌែ ផា ៖ «ញ៉ា បើ អ្យូរ ដោះ ម៉ាគ់ សា ពូម អា » ។ ផាឌី អ្យូរ កា អន់ឌែ ហៃ ពូម អ្វៃ ដឹង អញ់ចាគ័ កល់ង៉ៅ កាប្រហី ខ្យិរ តេះ តេះ ។ បក់ តីសៗ បក់ បាកៗ ណោះ ទិ ពឹ ម៉ែគ អន់ឌែ សា កេះ ។ សា កា អន់ឌែ តាំង ខារ់ កាប់ ៗ អុះ អ៊ែ ផា ៖ «ញ៉ា តាំង ពូម អា » មុី អ៊ែ ផា ៖ «តាំង កា សា ឡាឡិគ័ នីណោះ័ ហាង អុះ ទឹល ពិន អូ អ្លុ ណាំង ។ ផាឌី ម៉ែគ ពឹ អន់ឌែ ណោះ ផា ៖ «អី ដាគ់ កេះ ង៉ាញ កា ពូម តាំង ដារ់ អា ម៉ាគ់ ពិន ឡាំ សីរ ពូម» ។ ផាឌី កេះ សា ពូម កេះ ពឹ ម៉ែគ អន់ឌែ កា ដៀក អន់ឌែ ឡាំ សីរ ពូម ។

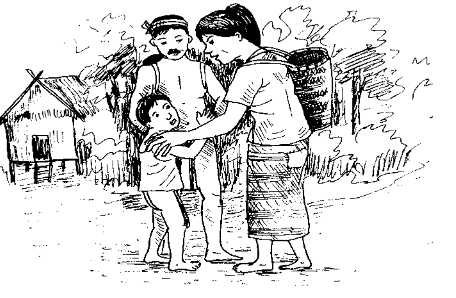

ទឹល ប៉ាគ់ ចារ សីរ ពូម ណោះ សីរ ហាង ពី ម៉ៃគ អន់ឌែ ណោះ ។ កេះ សីរ កេះ ញ៉ា អ្យក់ ហាវ កា អន់ឌែ ទី ម៉ោញ

វែវ ។ ផាឌី ពី អ៊ែ ប៉ាឡិ ម៉ុត ជប កាណុង ឡូះ កេះណោះ អ៊ែ រ៉ះ ផា ៖ «ឃើយ រ៉ាយ ជប ពិន ឡិ កាណុង ឡូះ កេះ» ឡៃងណោះ ផាឌី អ៊ែ ប្រ៊ី តាម័ ផោត ជឺរ អ្យក់ ។ តាម័ ផោត ផា ៖ «ឡូះ ជ្រូគ ខាក់ តោ និចម័ ចឹង អ្លូ ជឺរ អា វេស ?» ពី អ៊ែ ផា ៖ «ហាគ់ អាញ់ ចឹង តគ័ កឹ់ង កា អឹស» ។ កេះ តគ័ កឹង តគ័ ញ៉ា តាម័ ផោត កា ជឺរ ទឹល កាណុង ឡូះ តាទិច ។ ទ្រង អា ពី អ៊ែ ម៉ាច់ តោរ អ៊ុះ អ៊ែ ។ អ៊ុះ អ៊ែ អង់ហ្យាំង ឌ៊ើក ឡៃង ណោះ ពី អ៊ែ ផា ៖ «ហាគ់ អ៊ុះ អឹស ប៊ិច ជឺរ ដេល » តាម័ ផោត ផា៖ «ជឺរ និចម័ ? ទឹល អាញ់ ចឹង ហាវ ហាង អា ! » «ហាគ់ អន់ អ៊ែ ជឺរ បៀត ! » ។

ផាឌី ពឺ អ៊ែ ណោះ ប៉ាទ្លិ
ជឺរ អុះ អ៊ែ កាណុង ទ្លូះ
កេះណោះ អូស ទ្លាច់
កឹង អ្លាត អន់ឌ៍ែ កាណុង
ទ្លូះ ណោះ ហាង ។

គន អ៊ែ អង់ហ្យាំង កា ខាក់ ។ ពឺ ម៉ៃគ អន់ឌ៍ែ ផា ៖ «អ្លាត អន់ឌីស ហាង ទ្លៀយ អន់ឌីស ហាង ថៃ កា អន់ឌីស បឺគ សាណា សា សាម៉ោង ទ្លឹង ពឺ ទ្លឹង ម៉ៃគ ទី ពរ សង់ ឌឹង អន់ឌីស ទី សាអ៊្លឹង សា ឌឹង អន់ឌីស» ។ គន អ៊ែ ផា ៖ «បះ ពឺ ម៉ៃគ សាអ៊្លឹង ពរ ទ្លឹង ចំ ចឹង ទី ញឹន ? » ផាឌី ទ្លៃង ទ្លឹងណោះ ម៉ៃគ ពឺ អន់ឌ៍ែ កា សឹត វ៉ាង៉ាប់ អ្លាត អន់ឌ៍ែ កាណុង ទ្លូះ ណោះ ហាង ។ តាម៍ផោត ផា ៖ «បះ នីចម៍ ពិន ចឹង ប្រ៉គ៍ ម៉ាគ់ ចឹង អ្លុ ទ្លាច់ អា ?» ពៀទ្លីគ ផា ៖ «បះ មុី ទ្លាឃុិត ខាក់ អាញ់ អា» តាម៍ផោត: «យ៉ះ៍ ទ្លាឃុិត នីចម៍ ចឹង ប្រ៉គ៍ អុះ ? » ផាឌី តាម៍ផោត កាយ កាអ៊ែ ពូម ទី ទ្លឹច សាទៀ អ្យក់ គ្គែវ កាអ៊ែ តាំ ប៉ាអាក ។

ម៉ោញ ទ្រុ ឡ្បឹង ណោះ អុះ អ៊ែ អំប៉ញ់ ផា ៖ «មុី ! ពូម ពិន ពែ សឹន កេះ ត័ះ ?» មុី អ៊ែ ផា « អឹ អុះ សឹន កាម៉ាត់ ពិន ឡ្បាឃុិត ម៉ាត់ ពិន ឡ្បាំងវ៉ាញ់ ហាង អុះ» ផាឌី សា កា អន់ឌែ ហាង ។ កេះណោះ តាម័ផោត ផា៖ «បះ នីចម័ ចឹង ប្រ៉គ័ អា វ៉ៃ់ ?» អ៊ែ ឃឹត នីចម័ កា អូ ទី វុំបីស នីចម័ កា អូ កេីត ផាឌី ម៉ន់ កាអ៊ែ ផា ៖ «ផា សាត អាញ់ គន ប្រ៉ះ័ ឡ្បាហាង គន យ៉ាង សាឡ្បាច់ អន់ បី ខ្យាល វ៉ាលពុត អន់ ប៉ាក់ តាំងកង់ ជ្រី ម៉ាស តោ អន់ ឡ្បិ ប្លប់ កាណុង ឡ្បូះ អាញ់ អា » ។ ផាឌី ម៉ោញទ្រុ ឡ្បីណោះ បី ខ្យាល វ៉ាលពុត តាទិច កាគឹក កាគួរ ផាឌី តាំងកង់ ជ្រី ម៉ាស ណោះ ប៉ាក់ កាអ៊ែ ហូវ ៗ ប្លប់ កាណុង ឡ្បូះ ណោះ តាទិច ។ ផាឌី ហាវ កា អន់ឌែ ទ្រង តាំងកង់ ជ្រី ម៉ាស ណោះ ហាង ។ ទឹល ប៉ាគ់ ឡ្បឹង តាម័ផោត ផា៖ «នីចម័ អឹស អុះ អឹស ចឹង ចាក ពួយ អាញ់ ញ៉ា ចឹង សឹត អ៊ៃ លូ ពឹ ម៉ៃគ ណាគ្វ? » ពៀឡ្បឹគ ផា៖ «យ៉ះ័ តោ័ តោ័ ពួយ អឹស យ៉ះ័ អោម អោម ពួយ អឹស អាញ់ មុី ។

យះ៍ អឺស ចាក ប៉ាគ់ចំ កា អាញ់ ចាក ពួយ អឺស ដេល អាញ់ មុី ។ ញ៉ា ចឹង សឹត ប្រ៉គ៍ ប៉ាគ់ ហី ទឹល ខង ពឹ ម៉ៃគ អូ បុិច អូ ថៃ កេះ » ផាឌី ចាក កា អន់ឌែ៍ ទឹល ប៉ាគ់ ហាង ទៀក អុះ អ៊ែ៍ ណោះ ប្រហ៊ែង ទៀក អ្យក់ អៃត កាអ៊ែ៍ ទៀក ណោះ ។ អុះ អ៊ែ៍ ផា ៖ «ញ៉ា អាម ទៀក អា មុី ?» មុី អ៊ែ៍ ផា « អាម កាម៉ាត់ ឡ្យាយុិត ម៉ាត់ ឡ្យាំងវ៉ាញ់ ហាង អុះ» ។ អុះ អ៊ែ៍ ផា ៖ «អាម តាទិច ញូ អៃត ហៃ លួង មុី » ។ ផាឌី តាម៍ផោត អៃត កាអ៊ែ៍ ៖ «យើយ អាម តាទិច អុិះ ! » ។ រក ហាវ កា អន់ឌែ៍ ទៀក ណោះ ផាឌី ប៉ប៍ ប្រុិត ម៉ោញ ប្លៃ៉ តាម៍ផោត សា ឌិង អញ់ចាគ៍ អុះ អ៊ែ៍ សា ខ្លីម ។ ចាក ឡ្យាំ ចាក ណាវ្គ ប៉ប៍ ប្រុិត ពៀរ ប្លៃ៉ អ្យក់ កាអ៊ែ៍ ណាវ្គ អន់ កា អុះ អ៊ែ៍ ម៉ោញ ប្លៃ៉ ទងតិគ៍ អ៊ែ៍ សា អ៊ែ៍ ទងតិគ៍ ។ ចាក ឡ្យាំ ចាក ណាវ្គ ប៉ប៍ ប្រុិត ប៉ៃង ប្លៃ៉ អ្យក់ កាអ៊ែ៍

អន់ កា អុះ អ៊ែ ពៀរ
សា អ៊ែ តាំងឡា
ម៉ោញ ។ ចាក
ឡាំ ចាក ណាវ្គ ប៉ប័
ម៉ោញ រ៉ាឡាក់ អន់
កា អុះ អ៊ែ អញ់ជឹត
ប៉្លៃ សា អ៊ែ

ប៉ាតាម័ ប៉្លៃ ចាក ឡាំ ចាក ណាវ្គ ប៉ប័ ម៉ោញ អង់ឡូង័ ណាវ្គ អ្យក់ កាអ៊ែ អន់ កា អុះ អ៊ែ តាម័ ត្រៅ រ៉ាឡាក់ អ្យក់ កាអ៊ែ ពៀរ រ៉ាឡាក់ ឡៃង ឡឹង ណោះ ប៉ប័ ហ៊ែង អៀង ៗ ហាង ប្រ៊ុត តក័ កោះ ភ្លាត ឡុច ហាង ទៀក ។ ផាឌី ចាក កា អន់ឌែ ទឹល ប៉ាគ់ ម៉ុរ តក័ ។ តាម័ផោត ផា ៖ «នីចម័ ចឹង អ្ល ប្រ៉គ័ ទី សាណា តក័ អា វ៉ៃ ?» ផាឌី អ៊ែ ឡាំ ជឹន អុះ អ៊ែ ណោះ ប៉ាគ់ គុល ជ្រី «ហាគ់ អុះ អីស អ្វៃ ហាអា ហាង អាញ់ ចឹង ឡាំ អន់តុង កាតាវ តក័ កា ពិន» «អ្យូគ តក័ កាប់ ហ៊ែក កាប់ សា ត័ះ ម៉ុី ?» តាម័ផោត ផា ៖ «ដាគ់» ផាឌី ឡាំ កាអ៊ែ ទឹល ប៉ាគ់ ម៉ុីរ តក័ ណោះ ម៉ុត

កាអ៊ែ តាំ ម៉ិរ តក់
ណោះ គុ កាអ៊ែ កា
តាវ តក់ ណោះ
ខ្វើគ ៗ ផាឌី តក់
កាលែង ហៃ ប៉ប់

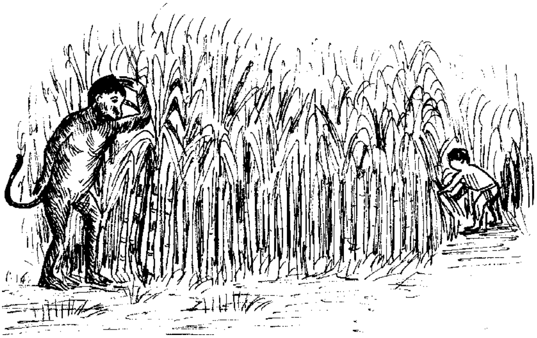

អ៊ែ ។ តក់ ផា ៖ «យើយ តោ សារណ្ហូស សារណោ សារតុង សារតាវ អាញ់» តាឃ៉ិប កាអ៊ែ ទុត អន់ទុត ៗ ផាឌី តាម័ផោត ម៉ាច់ កេះ ម៉ាវ់ ក្រាយ ។ តក់ ណោះ តាឃ៉ិប ឡឹង តោ ផាឌី សាលុំ សាងុល អ្លឹង ចិស វ៉ាចិស កាអ៊ែ ។ កាលែង ប៉ប់ ម៉ាវ់ ក្រាយ តាំព្លង អ៊ែ ផា ៖ «យើយ ! សារដាគ់ ម៉ាវ់ អា វ៉ាយ បះ សារសឹត អ្យក់ សារនង សារទក ម៉ាវ់ បៀត អាញ់ វេស» ផាឌី សឹត កាអ៊ែ ទឹល ប៉ាគ់ ប៉ើក អ្យក់ សានង អ្យក់ ញ៉ា កាអ៊ែ ឡាំ ទក មាវ់ ។ ទ្រង អា តាម័ផោត ម៉ាច់ កេះ ប៉ាណ្ហូស ណាគ្ន សាតាក់ ឡើយ កាអ៊ែ ប៉ាគ់ តើម ជ្រី ។ តក់ ណោះ ចាក ណាំង ហៃ ហះចំ កា អូ ប៉ប់ ហៃ ហះចំ កា អូ ប៉ប់ ផាឌី ញ៉ាក់ តោរ អ៊ែ ទៅ ៖

«សារ អីគ ទិវ សារ អីគ ទិវ ចាល ឡោ តោរ អូ ហ្យាំង ចាល ឡោ ក្យាំង អូ សាឡាច់ ម៉ាវ៍ អច់ ញ៉ា ចឹង ទី» សឹត កាអ៊ែ ប៉ាគ់ ប៉ើក ណាគ្ន ។ ផាឌី ទឹល ដាវ់ តាយ៉ាំង៍ ណាគ្ន តាម៍ផោត ឡាំ ណាគ្ន ម៉ុត កាអ៊ែ តាំ ម៉ុរ តក៍ ណោះ អន់តុង អ្លេះ ឡាហុង ណាគ្ន ។

ផាឌី តក៍ កាលែង ប៉ប៍ ផះ តាម៍ផោត អ្វៃ អ្លេះ តក៍ ផា ៖ «យើយ! តោ សារណួស សារណា សារតុង សារហុង អាញ៉» តាយ៉ិប កាអ៊ែ ទុត អន់ទុត ៗ តាម៍ផោត ម៉ាច់ កេះ ម៉ាវ៍ កាទួរ ណាគ្ន ។ តក៍ ណោះ តាយ៉ិប ឡឹង តោ ទឹល ប៉ាគ់ ណោះ សាលុំ សាងុល អ្លឹង ណាគ្ន ចីស រ៉ាចីស ផាឌី កាលែង ហៃ ប៉ប៍ កាអ៊ែ ម៉ាវ៍ កាទួរ ។ តក៍ ផា៖ «យើយ ! ដាគ់ ម៉ាវ៍ កាទួរ អា រ៉ាយ បះ សឹត អ្យក់ កាអ្លី ទក ម៉ាវ៍ បៀត អាញ៉ វេស» សឹត កាអ៊ែ ប៉ាគ់ ប៉ើក អ្យក់ កាអ្លី អ្យក់ ញ៉ា កាអ៊ែ ប៉ាគ់ វ៉ិល ឡាំ ហៃ ណាគ្ន រ៉ាង៉ាប់ អូ ប៉ប៍ ។ ណាំង សឹត ណាំងៗ ហៃ នីចម៍ កា អូ ប៉ប៍ ។

ផាឱី ញ៉ាក់ តោរ អ៊ែ ណាវ្គ ៖ «សារ អឹគ ទិវ ៗ » កេះ ណោះ សឹត កាអ៊ែ ប៉ាគ់ ប៉ើក តួះ អៃត កាអ៊ែ តាពែ ។

ផាឱី ប៉ាញឹល កាអ៊ែ ប៉ាសទ្បាស កាខាក់ ហាង តក័ ណោះ ។ អ៊ែ វ៉ះ សារ ម៉ោញ ដួវ អ៊ែ ផា៖ «អាញ់ អា កាណាគ័ ញ៉ា កា អួ អ្យូគ អុះ ប៊ិក កា ចាង័ អាញ់ រ៉ាម៉ុីស កា ចាង័ អាញ់ ដឹង ម៉ោញ ម៉ាត់មែង ដោច អ៊ែ ។ ផាឱី តាម័ផោត អ៊ែ កាតាំង ។ «អួ កា ម៉ាត់មែង តក័ អ្យូគ អ៊ែ វេ» ប៉ាគ់ ទឹល កាម៉ុាំង តាម័ផោត កា ទ្បាំ ប៉ុាំងអ្យូគ តក័ ។ អ៊ែ ផា «ម៉ាត់ ៗ មែង កាទៀង ទូត ៗ កាប់ សា តក័ ទូល អៀ្វ ម៉ោញ ដួវ ម៉ោញ ឌែន» ផាឱី តក័ កាតាំង ៖ «ហុិះ មៃ៉គ ញ៉ា ប្រ៉ះ័ តាន័ ពឹរ តាន័ កាង តាទិច ទិះ» ផាឱី តក័ ណោះ សាតាក់ ហាវ អោន ពឹង អន់ទ្រៀ ប៉ើក ។ តាម័ផោត ម៉ុត កាណុាង ប៉ើក ប៉ប័ ស្រង់ តក័ ក្រា ជុំ ប៉ើក ហ្វាត់ ៗ កាអ៊ែ ស្រង់ ណោះ ទ្បៃង ណោះ តេះ កាអ៊ែ ណាវ្គ ៖ «ម៉ាត់ ៗ មែង កាទៀង ទូត ៗ កាប់ សា តក័ តួល័ អៀ្វ ម៉ោញ ដួវ ម៉ោញ ឌែន ។

តក៑ ឃឹត កាណុង ពុត ផា ៖ «ញ៉ាៗ អាញ់ ឡាំ កាប នីណោះ ពែ ? » អ្វៃ បាណោះ អូ ដាគ់ អ្វៃ បាអា អូ ដាគ់ ផាឱ អ៊ែ បាវ ពឹង អន់ត្វាល៑ ប៊ើក ណាគ្ន ។ តាម៑ផោត ម៉ុត អ្វៃ ពឹង អង៑រឹម ប៊ើក តេះ ណាគ្ន ៖ «ម៉ាត់ ៗ មែង កាទៀង ទូតៗ កាប់ សា តក៑ តូល៑ អ្វៃ ម៉ោញ ដូវ ម៉ោញ ខែន» ។ តក៑ ណោះ អ្យូគ រ៉ាវ៉ែត ដឹវ ៗ ផាឱ រ៉ាផល់ ជុង រ៉ាផល់ តី ឡិ កាអ៊ែ ឡឹង អន់ត្វាល៑ ប៊ើក ទឹល ប៉ាគ់ តេះ ផាឱ ត្រគ់ ស្រង់ អ៊ែ ទៅ ច្រុប ។ តាម៑ផោត សាតាក់ ឡាច់ ឡឹង ប៊ើក សឹត ឡឹយ កា អ៊ែ ប៉ាគ់ តើម ជ្រី ។ តក៑ ណោះ សាតាក់ កា អូ អ្លុ ចាក កា អូ អ្លុ ។

ផាឌី ម៉ុត កាអ៊ែ កាណុង ប៉ើក តាទៀង កាអ៊ែ តាំងហាល ឡាកា ណោះ ហា អំហ្ងូវ ។ ទ្រង អា កាត្វាយ៍ សោច ប៉ាអច់ អ៊ែ ណាគ្ណូ ។ អង់ហ្យាំង កាអ៊ែ ៖ «សារ អឺគ ទូ ៗ ។ តក៍ ផា ៖ «ញ៉ា ត្រគ់ សារ នែវ អា អាញ់ អា ?» កេះ អង់ហ្យាំង ឡាំ កាអ៊ែ ប៉ាគ់ ទៀក ប៉ាច ម៉ាត់ ។ កេះ ប៉ាច ម៉ាត់ អ៊ែ អ្យក់ អញ់សៃ៊ង កា ចឹង អ្យូត ម៉ាត់ ផាឌី ជ្រុំ តាល់ ម៉ាត់ អ៊ែ ណាគ្ណូ អង់ហ្យាំង កាអ៊ែ «សារ អឺគ ទូ ៗ ណាគ្ណូ ។ មុំាង ណោះ តក៍ ណោះ អង់ហ្យាំង តារ ប្លេះ ប្លេះ ។ តារ កាំលឺ តាម៍ផោត ឡាំ ប៉ាគ់ ប៉ើក តក៍ អំប៉ញ៍ ផា ៖ «ញ៉ា ត្រគ់ វគ៍ ?» តក៍ វ៉ះ កាអ៊ែ ផា ៖ «អឺ ! សោ ញ៉ា អាញ់ ឡាំ កាប ហិ នីណោះ៍ ពែ» តាម៍ផោត ផា «កាប នីចម៍ ?» អាញ់ ផា ៖ «កាណាគ៍ ញ៉ា កា អ្វូ អ្យូគ អុះ អាញ់ ដឹង ម៉ោញ ម៉ាត់មែង ដោច អាញ់ អ្យូគ។ នីណោះ៍ ហាង អាញ់ ផា ណោះ ពែ ផាឌី ប្រ៉ះ៍ តាន៍ ពឹរ តាន៍ កាង តាទិច» ។ តាម៍ផោត ផា ៖ «ងឹត ញ៉ា កា ណោះ វគ៍ ដក់កា អឺស ច្វាល់ អាញ់ ។ តក៍ ផា ៖ «ប៊ុះ សោ អ្យក់ កា អឺស អ្លុ ប្រ៉គ៍

ដាគ់ អាញ់ ចឹង អន់ ញ៉ាវ៉ាក់ ញ៉ាវ៉ុរ អាញ់ កាអ៊ីស កាតាម ។
តាម័ផោត ផា ៖ «អ្យគ័ អ៊ីស អ្វៃ ហា អា ហាង ណឺ» ។
ផាឌី តាម័ផោត ចាក កាអ៊ែ ទឹល ប៉ាគ់ ព្រី អ៊ែ ចូរ កាអ៊ែ
ចារ័ កាំ ម៉ោញ ទឹង អ្យក់ សឹត កាអ៊ែ ឡាប ពឹង តាំងហាល
ឡាកា តក័ ណោះ ។ កេះណោះ តាម័ផោត វ៉ះ ផា ៖

«អ្យគ៍ ផា គ្រឹន អីស ប៉ូះ កាណ្យុង ទៀក ផា សាអ្ញូះ អីស តាគ៍ តុ ណឺ ! » តក៍ តើល ផា ៖ «អឺគ !» កេះ រ៉ះ តាម៍ផោត សឹត កាអ៊ែ ប៉ាគ់ ចារ អ៊ែ ទៅ ។ ផាឌី តក៍ កា ប្រ៉គ៍ ពួយ អ៊ែ រ៉ះ ណោះ ហាង គ្រឹន ៗ ប៉ូះ ពឹង ទៀក សាអុះ ៗ តាគ៍ តុ ទឹល ឡាច់ សាអ្ញូះ ហ្យ៉រ់ អ៊ែ ប៉ាកូះ អុញ អញ៉ូចួរ កាអ៊ែ ។ ផាឌី ចារ៍ ណោះ កា រឹត អ៊ែ តោ៍ សារឹគ ហា ចារ អ៊ែ អញ៉ូចួរ អុញ ណោះ ហាង ។

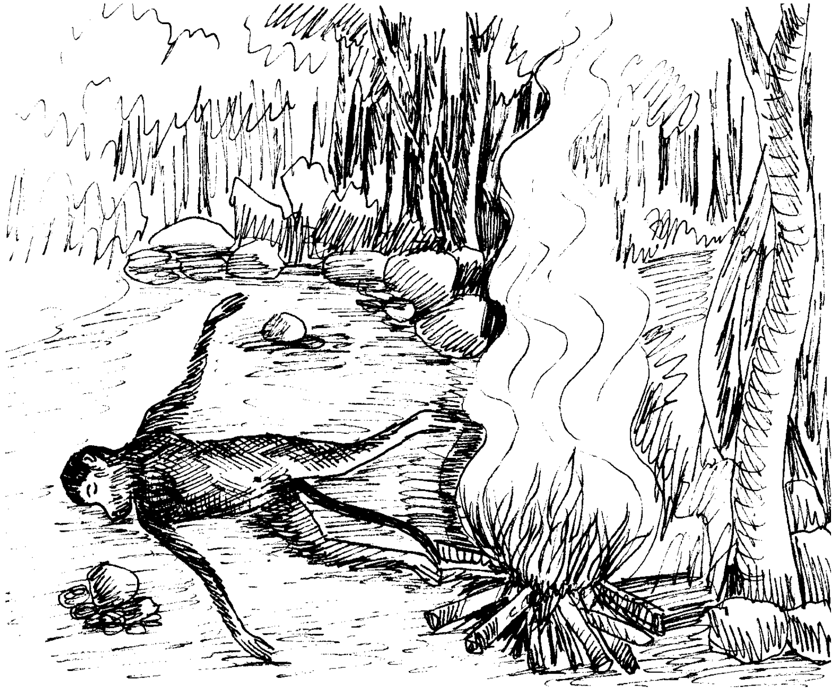

ផាឌី តាម័ផោត អ៊ែ ឡាំ អ្សក់ ញ៉ៅវ៉ាក ញ៉ៅរ៉ុវ តក័ ណោះ កាអ៊ែ ។ ពៀរ ប៉ៃង ដារ់ ឡឹង ណោះ តាម័ផោត អ៊ែ ឡាំ សាកះ ចារ ស្រុក សាកះ ចារ តេះ អ៊ែ ។ កេះ សាកះ កេះ ញ៉ៅ ផាឌី តាម័ផោត ណោះ សានិ ពូ ផា សាន់តប់ ត្រាង កេះ ហី សាន់តប់ ឡាំប៉ុ កេះ រ៉ោង វែត ប៉ាកោង កេះ ស្រុក ។ ឡៃង ឡឹងណោះ រ៉ុវ ឡាច់ កាអ៊ែ កាណាគ័ ឡឹង ញ៉ៅវ៉ាក ញ៉ៅរ៉ុវ ណោះ កាគឹក កាគួរ ឡាច់ ប៉ាណូស ឡាច់ កាប៉ូវ ឡាច់ រ៉ក់ សេះ វ៉ាវេះ សាគែ អិរ្យ វ៉ាទ៉ើក ថើក សោ ៗ អរ់ ៗ ប៉ាញ៉ូ័ ទឹប ស្រុក ។ កេះណោះ តាម័ផោត ជែក ហី អន់ កា អន់ឌែ គ្រឹប ទិឌូ ។

កេះណោះ ផាឌី អែត ស្រោច ជ្រុំ ឡាពុំ ស្រុក កាអ៊ែ កាគឹក កាគួរ ទេង ៗ ត្វាញ ៗ ហាង កា អន់ឌែ ។ ផាឌី កេះ អែត កេះ សា កេះ ទឹល ទុញម៉ាំង ក្លាំងដារ់ ។ តាម័ផោត

ណោះ អ៊ែ កាចាំង កា ម៉ែគ កាចាំង កា ពឹ អ៊ែ ។ អ្ងូ អ្លុ កា អន់ឌែ អ្វៃ ប៉ាគ់ ចំ ? ផាឌី តាម័ផោត ណោះ តប់ ពូម អ្លឹង ម៉ោញ តើម ។ អ៊ែ ម៉ន់ ផា ៖ «អៀគ័ អន់ ពូម អាញ់ អា ហូន ម៉ឹក ឡាម៉ឹក ម៉ង់ ឡាម៉ង់ អន់ ទឹល ចារ ម៉ែគ ចារ ពឹ អាញ់ តោ » ។ ពូម ណោះ កា ហូន ដាគ់ ម៉ឹក ឡាម៉ឹក

ហូន ទឹល ប៉ាគ់ ប៉ាអច់ ហី ពឹ ម៉ែគ អ៊ែ តាទិច ។ ទឹល
កាម៉ាំង ពឹ អ៊ែ ជឹរ អច់ ។ កេះ អច់ ផាឌី ប្រ៊ិច ហ្ល ពូម
ណោះ អ្យូត អច់ ។ ផាឌី កា តាពួច ប៉ាអច់ អ៊ែ បិរ ៗ
តែប កា អូ ហ្លាក់ ប្រ៉គ័ ញ៉ា កា អូ ដាគ់ ស្ប៊ូ អ្វៃ កាខ្វាច កា
អ៊ែ ង៊ឹស ឡាង៊ឹស ។ ផាឌី កាម៉ាញ់ អ៊ែ អំប៉ញ់ ផា៖ «ហ្លា
ញ៉ា ឡាគ់ អីស អ្យូត អច់ ណោះ បះ តាពួច កាខ្វាច ឡាច់
យ៉ើល ហី យ៉ើល ក្រាន កា ខាក់ នីអៀ ? អ៊ែ តើល ផា ៖
«ពឿ ចឹង អ្លុ អន់តគ់ ទឹល ម៉ាម៉ាំង គ្លិប» ផាឌី តារ កាំលើ
ឡាំ ហៃ កាអ៊ែ ៖ «ហ្ល ពូម ដេល អា ពែ ។ យ៉ូយ

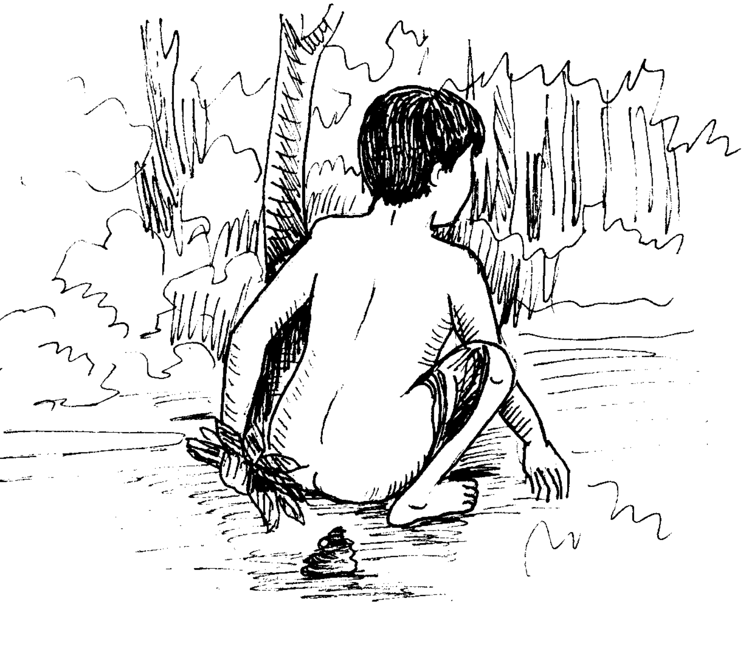

ម៉ាបក់ ញ៉ា ដាគ់ ពូម អា ពិ ពិន ឡ្យាំ ណាំង គុល អ៊ែ ម៉ាគ់ ពិន សីរ» ។ ឡ្យាំ ណាំង កា អន់ឌែ ចាក ផាឌី ទឹល ប៉ាគ់ ជ្រុំ តាម័ផោត ។ ត្រគ់ ផះ មួត ទុច សា ម៉េ វេ ចៅ តាម័ផោត ណោះ អ្វៃ ហុំ រ៉ា សោ ។ ផាឌី អន់ឌែ អំប៉ញ់ ផា ៖ «ពឿ ពឹ តាំងឡ្យា ម៉ៃ តាំងឡ្យា អន់ជីស អា សោ ?» « ពឹ តាំងឡ្យា ម៉ៃគ តាំងឡ្យា ញ៉ឹន អា តាម័ផោត លូ ពៀឡ្យឹគ» ។ «កំ ញ៉ា ដាគ់ ម៉ុត តាំ ស្រុក អន់ជីស អា សោ ?» «កូម័ ញ៉ឹន ឡ្យាំ អំប៉ញ់ ពឹ តាំងឡ្យា ម៉ៃគ តាំងឡ្យា

ញ៉ើន ហិ»។ សឹត កា អន់ឪែ ទឹល ប៉ាគ់ ហី រ៉ះ ផា៖
«ពឹ តាំងឡ្យា ម៉ែគ តាំងឡ្យា ទិ អំហ៊្មយ ក្លោ កាម៉ាញ់ ប៉ាគ់
ទៀក តោ ប៉ីរ់ ម៉ុត តាំ ស្រុក ពិន ។ តាម័ផៅត ផា ៖
«ញ៉ា អ្វូ ប្រ៉ុី អន់ឪែ ម៉ុត ប៉ាគ់ អា វេស» ។ ផាឌី ជីរ រ៉ះ
កា អន់ឪែ ណាគ្នូ ទឹល ប៉ាគ់ ទៀក រ៉ះ ផា ៖ «ញ៉ា អ្វូ ម៉ុត
វគ័ ពឹ តាំងឡ្យា ម៉ែគ តាំងឡ្យា ញ៉ើន ប្រ៉ុី អន់ជីស ម៉ុត» ។
ផាឌី ម៉ុត កាអន់ឪែ តឹម ស្រុក តាម័ផៅត ណោះ ។ ហៃ
តាតារ សឹង ៗ រ៉ាហឹង ប្លី ៗ ឡ្យាច់ ពឹល ហៃ ទ្រង ផាឌី
សាលុំ សាង៉ុល អ្លឹង ប៉ក់ ប៉ុបពូ ប្រ៉ះ តាប៉ះ អច់ កាប៉ូរ

តាប់ តី ។ អ៊ែ ផា ៖ «ញ៉ៅ
រ៉ត់ ស្រុក អា !» ។
តាម័ផៅត កាលែង ហៃ
ប៉ប័ អន់ឌែ ខក់ ៗ អ៊ែ
កាចាំង ប៉ិច អឹក កា ពឹ ម៉ៃគ
អ៊ែ ។ តាម័ផៅត ឡាំ សាប៉ាត់ ឡាំ តាប៉ោង ផា៖ «ម៉ុត
ទ្រង អា ពី ចាក ទ្រង អា ម៉ៃគ» ។ ផាឌី ទីល ប៉ាត់ ហី
តាម័ផៅត អន់ ខោ អន់ អាវ កា ម៉ៃគ កា ពឹ អ៊ែ » ។ ពឹ
ម៉ៃគ អ៊ែ ផា ៖ «អឺ ! គន ជែ អឹក កា ញ៉ឹន គន ពឹ ម៉ៃគ អា
ប៉រ ឡាប់ ឃច ឡាប់ ថូត កេះ ជែ ប្រ៉គ័ នីណោះ ជែ
ប្រ៉គ័ នីអៀ» ។ តាម័ផៅត ណោះ ឡិ ឈូស ឡិ ក្លើម
អ៊ែ ផា ៖ «អន់ជីស ប្រ៉គ័ បាប គន ដាត់ អូ ឡ្គុ តាប៉ាប អូ
ឡ្គុ តាប៉ុន ទិះ » ។ ផាឌី ម៉ៃគ ពឹ អន់ឌែ ណោះ ញ៉ាំ
រ៉ាំបីស កា ឡាកោ អន់ឌែ ប្រ៉គ័ អូ ដាត់។ តាម័ផៅត
ណោះ អ៊ែ ប៉ាឈូស ដាត់ ទី ពុត តាប៉ាប តាប៉ុន ផាឌី
តាម័ផៅត លូ ពៀឡឹត ណោះ កា អ្យក់ ពឹ ម៉ៃគ អ្វៃ អន់ឌូ
លូ អន់ឌែ ឡុច អាញ៉ុ អន់ឌែ ណោះ ហាង ៕ ១៚

រឿងជីកដំឡូង

១- កាលពីព្រេងនាយ មានគ្រួសារមួយមានកូនពីរនាក់ប្រុសមួយស្រីមួយ។ កូនប្រុសឈ្មោះតាំផោត ឯកូនស្រីឈ្មោះពៀឡឹក ។ថ្ងៃមួយឪពុកម្ដាយវាបានចេញទៅជីកដំឡូងព្រៃហើយ ទុកអោយកូនៗនៅចាំផ្ទះ ។ ពេលឪពុកម្ដាយចេញទៅបាត់ ពួកវាទាំងពីរក៏នាំគ្នាទៅមុជទឹក ។ ពេលទៅដល់កំពង់ទឹកពួក វាឃើញកូនត្រី កូនក្ដាម និងកំពិសជាច្រើន តាំផោតក៏ចុះក្បង់ ដាក់ក្នុងឃ្លោកដែលវាស្ពាយ ។ ២- ពេលក្បង់បានច្រើន ហើយវាក៏នាំប្អូនត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ។ ដល់ផ្ទះតាំផោតដើរ ប្រមូលអង្កាមដែលគេចោល យកមកអុម ដើម្បីរើសយក ចុងអង្ករដែលជាប់នៅនឹងអង្កាមនោះ ។ ប្រមូលបានមួយ ក្បង់ដៃ តាំផោតក៏ធ្វើបបរអោយប្អូនញ៉ាំជាមួយស្លត្រី ក្ដាម និងកំពឹសដែលគេរកបាន ។ ល្ងាចបន្តិចឪពុកម្ដាយវាក៏ ត្រឡប់មកពីជីកដំឡូងវិញ ។ ពៀឡឹកបានប្រាប់ឪពុកម្ដាយ ថា៖«ប៉ា ម៉ាក់ ហេ៎ ! ថ្ងៃនេះបងតាំផោតបានដាំបាយនិងធ្វើ សំលត្រី ក្ដាមនិងកំពិសពេញឆ្នាំងធំអោយខ្ញុំញ៉ាំយ៉ាងឆ្អែត» តាំផោតឆ្លើយ ថា៖ «ខ្ញុំមានអង្ករមកពីណាដាំបាយបាន ពេញឆ្នាំងនោះ ?

ពៀទឡីកនិយាយកុហកទេប៉ា ម៉ាក់ កុំជឿវា! »។ ម្ដាយពុវា និយាយដូច្នោះក៏ជេរប្រម៉ាថថា៖ «អា កូនចង្រៃ កូនចិត្ត កំណាញ់ បានបាយ បានម្ហូប ស៊ីឆ្អែតតែខ្លួនឯងគ្មានគិតពី ឪពុកម្ដាយសោះ»។

៣-បន្ទាប់មកឪពុកវានិយាយថា៖ «ល្អណាស់! បើអញ្ចឹង ពួកឯង ទៅដេកចុះ ព្រោះពួកឯងបានឆ្អែតហើយ »។ ពុ ឪពុកម្ដាយនិយាយដូច្នោះ តាំផៅតក៏នាំប្អូនទៅសំងំដេក ទាំងអត់ឃ្លាននៅក្នុងបន្ទប់។ ពេលស្ងោរដំឡូងឆ្អិនហើយ ម្ដាយវាក៏រកឈើចាក់ដំឡូង តែរកមិនឃើញ ហើយសួរថា៖ «តើឈើដែលអញទុកនៅកន្លែងនេះវាបាត់ទៅណាហើយ?» តាំផៅតឆ្លើយពីបន្ទប់ថា៖ «បាទម៉ែ! ឈើនោះ ខ្ញុំទុកនៅ ក្បែរចង្ក្រាន »ពេលនោះម្ដាយវាក៏ជេរទៀតថា៖ «អាចោរចង្រៃ អញស្មានតែស្លាប់បាត់ហើយ នៅធ្វើអីទៀត ម៉េចក៏មិនដេកទៅ » តាំផៅត និងប្អូនស្រីវាដេក មិនលក់សោះ ក្រោយមកស្រាប់ តែពុសួរម្ដាយវាលើក ដំឡូង ចេញពីចង្ក្រាន។

៤- ពេលនោះម្ដាយវារកចង្អេរដាក់ដំឡូងតែរកមិនឃើញ សោះ ក៏និយាយថា៖

«តើចង្អេរដែលអញដាក់នៅកន្លែងនេះ វាបាត់ទៅណាហើយ ?» តាំផោតឆ្លើយថា៖ «ចង្អេរនោះ ខ្ញុំទុកនៅលើធ្នើរ !»។ ពេលឮតាំផោតឆ្លើយក៏ជេរថា ៖ « អាងាប់ អាល្ងោភស៊ី អញស្មានតែស្លាប់បាត់ទៅហើយ ម៉េចក៏មិនដេកទៅ ព្រោះពួកឯងបានស៊ីបាយ ឆ្អែតហើយ»។ តាំផោតក៏នាំប្អូនសំងំដេកលក់បាត់ទៅ។

លុះព្រឹកឡើងម្ដាយវាក៏ទៅហៅពួកវា អោយក្រោកឡើងស៊ីដំឡូងព្រៃ។ ពេលពួកវាទៅយកដំឡូងមកស៊ីឃើញ នៅសល់តែសំបកដំឡូងពណ៌ក្រហមៗ ដែលមានរសជាតិល្វីង ចំណែកដំឡូងពណ៌សល្អៗ ដែលគ្មានជាតិល្វីងនោះ ឪពុកម្ដាយវាហូបអស់ហើយ។ តាំផោត និងប្អូនវា ទ្រាំហូបដំឡូងល្វីងនោះ ទាំងអត់ធ្មត់។ ពេលហូបដំឡូងរួចហើយ ឪពុកម្ដាយវាក៏បបួលពួកវាទៅជីកដំឡូងនៅក្នុងព្រៃ។

៥- ពេលជីកដំឡូងបានហើយ ឪពុកវាក៏ទំលាក់កាំបិតចូលទៅក្នុងរណ្ដៅដំឡូងនោះ ហើយនិយាយថា ៖ «កាំបិតយើងវាបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងរណ្ដៅដំឡូងនេះ ចូរកូនចុះរើសអោយពុកបន្តិចមក!» តាំផោតឆ្លើយថា៖

«ខ្ញុំចុះមិនកើតទេប៉ា ព្រោះរណ្ដៅនេះជ្រៅណាស់»
«មិនអីទេ! ចាំពុកធ្វើជណ្ដើរអោយកូនចុះទៅ»។ ពេលដែលតាំផៅតចុះទៅក្នុងរណ្ដៅ ឪពុកវាក៏ក្ដិចស្លឹកត្រចៀកពៀឡឹកអោយយំ ហើយនិយាយថា៖ «កូន ហៅ ប្អូនឯងវាយំចង់ចុះទៅជាមួយដែរ» តាំផៅតឆ្លើយថា៖ « ប៉ាមិនបាច់អោយវាចុះទេ ព្រោះខ្ញុំនឹងឡើងទៅឥឡូវហើយ» ឪពុកតបវិញថា៖ «អោយវាចុះបន្តិចទៅកូន! »។
៦- ពេលប្អូនវាចុះដល់ក្រោមហើយ ឪពុកវាបានទាញជណ្ដើរឡើងទៅលើវិញ ហើយនិយាយទៅពួកវាថា៖ «នែ៎! អាពួកកំណាញ់ ពួកឯងនៅស្លាប់ក្នុងរណ្ដៅនេះចុះ យើងត្រឡប់ទៅវិញហើយ»។ ពៀឡឹកប្រាប់បងថា ៖ «បងអើយ! ខ្ញុំឃ្លានបាយណាស់» តាំផៅតក៏កាយដំឡូងនៅក្នុងរណ្ដៅ ដែលសល់ពីឪពុកជីក បានមួយចំអាមគៀតនឹងក្លៀក ព្រោះពួកវាអត់មានភ្លើងដុតដំឡូងទេ។
៧-បន្តិចក្រោយមកប្អូនវាសួរថា៖«ដំឡូងឆ្អិនឬបង?» ដោយសារតែយើងឃ្លានខ្លាំងពេក ទើបមើលទៅដូចជាវាឆ្អិន និយាយរួចគេក៏នាំគ្នាហូបដំឡូងនោះទៅ។

ក្រោយមក តាំផោត ក៏រិះរកមធ្យោបាយ ដើម្បីចេញពីរណ្តៅនោះ ដោយបានបន់ស្រន់ដល់គុណបុណ្យទេវតាឥន្ទព្រហ្មថា៖ « បើខ្ញុំ ជាអ្នកមានបុណ្យ មានបុទ្ធិបារមីអស្ចារ្យមែននោះ សូមអោយមានខ្យល់ព្យុះបក់បោក បំបាក់មែកជ្រៃនោះអោយធ្លាក់ចូលមកក្នុងរណ្តៅនេះផង ដើម្បីអោយពួកខ្ញុំមានផ្លូវចេញរួចពីរណ្តៅនេះ» ។ រំពេចនោះស្រាប់តែមានខ្យល់ព្យុះបក់បោក់យ៉ាងខ្លាំងពិសេសជុំវិញដើមជ្រៃ។ ដោយសារកំលាំងខ្យល់ខ្លាំងគួបផ្សំនឹងបុណ្យបារមីអស្ចារ្យរបស់គេផងបានធ្វើអោយមែកជ្រៃបាក់ធ្លាក់ចូលក្នុងរណ្តៅនោះមែន ។ តាំផោត ក៏នាំប្អូនឡើងមកខាងលើវិញ ហើយសួរប្អូនថា ៖ « តើឯងត្រឡប់ទៅវិញ ឬក៏ទៅជាមួយបង?» ពៀឡិកឆ្លើយថា៖ «ទោះជាស្លាប់ ឬរស់ ក៏ខ្ញុំទៅជាមួយបងដែរ»។

៨- ពេលពួកវាធ្វើដំណើរទៅដល់មាត់អូរមួយប្អូនរបស់វាស្រេកទឹកខ្លាំងណាស់ វាក៏ដងទឹកនោះអោយប្អូនផឹក។ ហើយប្អូនវានិយាយថា៖ «ឃើ! ទឹកនេះផ្អែមណាស់!» « មកពី យើងស្រេកទឹកខ្លាំងពេក ទើបផឹកទៅវាដូចជាផ្អែម» «ពិតជាផ្អែមមែនណាបង!»។

ពេលតាំផោត ផឹកទឹកនោះ ទើបដឹងថាទឹកនោះផ្អែមមែន។ ពួកវាក៏បន្តដំណើរទៅមុខ ទៀត ហើយបានឃើញចេក មួយផ្លែ បងអោយប្អូនហូប សាច់ ចំណែកខ្លួនឯងហូប សំបក។ ពេលដើរទៅមុខបន្តិចទៀត វាបានជួបចេកប្រាំផ្លែ។ តាំផោតអោយប្អូនបី ផ្លែ វាហូបខ្លួនឯងពីរផ្លែ។ ពួកវាបន្តដំណើរទៅទៀតក៏បានឃើញចេកមួយស្និតតាំផោតយកប្រាំផ្លែសល់ ប៉ុន្មានវាអោយប្អូនទាំងអស់។

៩- ពួកវាចេះតែធ្វើដំណើរទៅមុខទៀត ។ តាំផោត និងប្អូនបានឃើញចេកជាច្រើន ដែលស្វាបេះទំលាក់ចោលពាសពេញព្រៃ។ ពួកវាទាំងពីរក៏ដើរដល់ចំការស្វា ។ តាំផោត ក៏នាំប្អូនឡើងទៅពួននៅលើដើមជ្រៃមួយហើយវាប្រាប់ថា៖ «ប្អូននៅចាំបងនៅទីនេះហើយណា៎ ! បងនឹងទៅលួចអំពៅរបស់ស្វា មកអោយប្អូនញ៉ាំ »។

១០- ទៅដល់ចំការរបស់ស្វាហើយ វាក៏លួចកាច់អំពៅ ។ ពេលតាំផោតកំពុងលួចកាច់អំពៅ ស្វាក៏ស្រែកថា៖ «ឃើ! អាមនុស្សឯងហ៊ានលួចកាច់អំពៅអញផង»។ ពេលឮស្វាស្រែកដូច្នេះវាភ័យណាស់ ក៏រត់យ៉ាងលឿន ស្វាក៏ដេញតាមពីក្រោយវាដែរ។

ពេលនោះតាំផោត ក៏ប្រែក្រឡាទៅជាផ្សិតឯស្វាក៏បុកនឹង
គល់ឈើដួលនៅ ទីនោះទៅ។ ពេលងើបឡើង ស្រាប់
តែឃើញផ្សិតជាច្រើននៅក្បែរនោះ វាក៏ត្រឡប់ទៅយក
កាផាកនៅខ្ទែងរបស់វា ដើម្បីដាក់ផ្សិត។ ឃើញដូច្នេះតាំ
ផោតក៏ប្រែក្រឡាទៅជាមនុស្សវិញ ហើយរត់ទៅជួបប្អូន
នៅឯដើមជ្រៃ។ ពេលស្វាត្រឡប់មកវិញមើលផ្សិតបាត់
អស់រលីង ។ វាឆ្ងល់ ណាស់ ក៏ដើរទៅដើរមក រួចទាញ
ស្លឹកត្រចៀកខ្លួនឯង ហើយនិយាយថា៖ « ផ្តេសផ្តាស់
មែន! មានផ្សិតឯណា»។
១១- ស្វាក៏ត្រឡប់ទៅកន្លែងរបស់វាវិញ។ លុះព្រឹកឡើង
តាំផោតក៏ទៅលួចល្មុងស្វាម្តងទៀត។ ពេលនោះស្វា
ឃើញក៏រត់ដេញម្តងទៀត ឯតាំផោតក៏ប្រែក្រឡាទៅជា
ផ្សិតដូចមុន។ ពេលឃើញផ្សិត ស្វាក៏ធ្វើដូចមុនដដែល។
១២- ពេលត្រឡប់ដល់ផ្ទះ ស្វាផឹកស្រាវហូតដល់ស្រវឹង
ហើយនិយាយថា៖ «អ្វីក៏អញមិនខ្លាចដែរ ព្រោះខ្លា និងដំរី
ជាក្មេរបស់អញ មានតែរៃមួយប៉ុណ្ណោះ ដែលអញខ្លាច»។
សំដីស្វានិយាយទាំងប៉ុន្មាន តាំផោតស្តាប់ឮទាំងអស់។

ពេលនោះ តាំផោតក៏បន្លាចវាដោយធ្វើជាសំលេងម៉ាត់ម៉ែង។ ស្វាពុដូច្នោះវាភ័យណាស់ ក៏រត់ឡើងទៅពួននៅលើធ្នើរ ញ័រខ្លួនស្ទើរតែបាក់ផ្ទះ។

១៣-ពេលនោះស្វានិយាយថា ៖ «ហេតុអ្វីបានជាអញភ្ញាក់មាត់និយាយដូច្នេះ» ។ ស្វាក៏ឡើងទៅដេកនៅលើដំបូលផ្ទះ។ តាំផោត ឃើញស្វាឡើងដេកនៅលើដំបូលផ្ទះ វាក៏ចូលទៅជិតហើយនិយាយបន្លាចដូចមុនទៀត។ ស្វាខ្លាចឡើងញ័រដៃ ញ័រជើងក៏របូតធ្លាក់មក ចំលើចំរ៉ូងខ្លួនឯង តាំផោតឃើញដូច្នេះក៏រត់ទៅដើមជ្រៃ។ស្វានោះក៏ស្ទុះក្រោកឡើងលើផ្ទះ ដើម្បីអាំងភ្លើង ត្រង់របួសមុតចំរូង កំពុងតែអាំងភ្លើង ខ្ទួយក៏ទិចគូថវាថែមទៀត។ ពេលនោះ ស្វាស្រែកយ៉ាងខ្លាំង ព្រោះឈឺចុកចាប់ ដោយត្រូវចំរូង និងខ្ទួយទិច។

១៤- ស្វាបានទៅលុបមុខ ពេលលប់មុខរួចវា យកក្រមាមកជូតមុខ ស្រាប់តែម្ជុលមុតភ្នែកវាថែមទៀត។

តាំផោតបានចូលនៅក្នុងផ្ទះស្វា ហើយសួរថា៖ «បងស្វា! មានអ្វីកើតឡើង បានជាយំយ៉ាងដូច្នេះ?» ស្វាបានប្រាប់រឿងរ៉ាវរបស់វា អោយតាំផោតស្តាប់។ ពេលនោះតាំផោតនិយាយថា៖«បើខ្ញុំអាចព្យាបាលបងអោយជា តើបងមានអ្វីអោយខ្ញុំ ? » «អោយតែជា យើងនឹងអោយប្រអប់ទិព្វដល់ឯង»។ តាំផោតក៏ចូលក្នុងព្រៃដើម្បីរកជ័រឆក់មកព្យាបាលស្វានោះ។ ពេលមកដល់ផ្ទះវិញ វាក៏យកជ័រឆក់ទៅលាបមុខរបួស អោយស្វាហើយផ្តាំថា៖ «បើសិនជាបងរងារ ត្រូវតែងូត ទឹក ហើយបើក្តៅស្អុះវិញ បងត្រូវដេកហាលថ្ងៃឬអាំងភ្លើងក៏បាន។ផ្តាំរួចតាំផោតក៏ត្រឡប់ទៅកន្លែងវាវិញ។១៥ស្វាក៏ធ្វើតាមបណ្តាំរបស់តាំផោតទាំងអស់ ។ ជ័រឆក់ ដែលស្វាបានលាបលើមុខរបួសនោះ ក៏ជ្រាបចូលទៅក្នុងខ្លួនរបស់វាចាប់ផ្តើមធ្វើទុក្ខចុកចាប់យ៉ាងខ្លាំងក្រោយមកស្វានោះក៏ងាប់បាត់ទៅ។តាំផោតក៏ចូលទៅលួចយក ប្រអប់ទិព្វរបស់ស្វា តឡប់ទៅកន្លែងវាវិញ ។ វាបាន បួងសួងសុំអោយកើតជាមនុស្សប្រុសស្រីនិងសត្វជាច្រើន ចេញពីប្រអប់ទិព្វនោះ ។ ក្រោយមកតាំផោតបានបង្កើត ជាភូមិមួយនៅកន្លែងនោះ ។

តាំផៅតបាននាំគ្នាធ្វើពិធីសែនភូមិផឹកស្រាតាមប្រពៃណី ទំនៀមទំលាប់ជនជាតិទំពួនយ៉ាងសប្បាយ ។

១៦- តាំផៅតតែងតែគិតអំពីសុខទុក្ខរបស់ឪពុកម្ដាយវាជានិច្ច។ វាបានដាំដំឡូងព្រៃមួយដើម ហើយវានិយាយថា ៖ «សូមអោយដើមដំឡូងនេះ ដុះវារទៅដល់ភូមិដ្ឋានឪពុកម្ដាយខ្ញុំផង»។ ពេលនោះដើមដំឡូង ក៏ដុះទៅដល់ភូមិឪពុកម្ដាយវាមែន។ យប់នោះឪពុកវាចុះទៅបត់ជើងទាំងយប់ហើយបោចប៉ះចំស្លឹកដំឡូងយកមកកិតអាចម៍។ កិតរួចគាត់ឡើងទៅដេកវិញ បន្តិចក្រោយមកស្រាប់តែ រមាស់អេះរហូតដល់ភ្លឺ។ លុះព្រឹកឡើងប្រពន្ធគាត់ សួរ ហើយគាត់ក៏ប្រាប់ពីមូលហេតុនោះ។ ពីរនាក់ប្ដី ប្រពន្ធ បានដើរទៅមើលកន្លែង ដែលគាត់ជុះអាចម៍កាលពីយប់មិញ ។ ពេលនោះពួកគាត់ បានឃើញដើមដំឡូង ក៏នាំគ្នា ដើរតាមដើមដំឡូងនោះ ដើម្បីជីកមើមវាយកមកហូប។ ១៧-ពួកគាត់បាន ធ្វើដំណើរតាមរកគល់ដំឡូងនោះ រហូតដល់កំពង់ទឹករបស់តាម៉ផៅត។ ពេលនោះអ្នក ភូមិនិងអ្នក បំរើតាំផៅតក៏ចុះមកងូតទឹកដែរ។

ឪពុកម្តាយ តាំផោតបានសួរទៅអ្នកបំរើរបស់តាំផោតថា៖ «តើភូមិរបស់ពួកឯង មានតំណាមដែរឬទេ?»អ្នកបំរើនិយាយថា ៖ «មិនដឹងដែរ ចាំខ្ញុំទៅសួរលោកម្ចាស់ខ្ញុំសិន»។ អ្នកបំរើបាននាំពាក្យ ប្តីប្រពន្ធនោះមកជំរាបតាំផោត។ ហើយតាំផោតបានបង្គាប់អ្នកបំរើ ឲ្យទៅនាំមនុស្សទាំងពីរនាក់ប្តីប្រពន្ធ នោះឡើងមកជួប គាត់នៅឯភូមិ។ ពេលតាំផោតឃើញអ្នកទាំងពីរនោះដើរចូលមកនោះទើបគាត់ស្គាល់ថាជាឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន។

១៨- តាំផោតបានអោយអ្នកបំរើរៀបចំ បាយទឹកជូនឪពុកម្តាយរបស់វា។ ក្រោយពេលហូបបាយរួច ឪពុកម្តាយវាបានយំ ស្តាយនូវកំហុសទាំងប៉ុន្មាន ដែលខ្លួនបានធ្វើចំពោះកូនកន្លងមក។ តាំផោតអាណិតអាសូរឪពុកម្តាយយ៉ាងខ្លាំង ព្រមទាំងអោយពួក គាត់រស់នៅជាមួយវា។ ក្រុមគ្រួសាររបស់តាំផោតរស់នៅជាមួយគ្នាយ៉ាងសុខសាន្តរហូតតរៀងទៅ ។ ៙

Prepared for first online distribution in March 2015 by

អង្គការសហការអន្តរជាតិកម្ពុជា
International Cooperation Cambodia
P.O. Box 612, Phnom Penh, Cambodia
Tel: 092-469-934 / 075-974-029
info@icc.org.kh
http://www.icc.org.kh

This work is dual licensed under either of these Creative Commons licenses:

- Attribution-ShareAlike 4.0 International License.(Cc-BY-SA) To view a copy of this license, visit http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/.
- Attribution-NonCommercial-ShareAlike (CC BY-NC-SA) To view a copy of this license, visit http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/.

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format
Adapt — remix, transform, and build upon the material
for any purpose, even commercially.
The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following terms:

Attribution — You must give appropriate credit, provide a link to the license, and indicate if changes were made. You may do so in any reasonable manner, but not in any way that suggests the licensor endorses you or your use.

ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original.

No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.